
A temetésén a Peter Cerny Alapítvány nevében Dr. Somogyvári Zsolt az alábbi szavakkal búcsúzott Elnöküinktől, „mindenki Pali Bácsijától”.

Kedves Pali Bácsi!

Megrendülten állunk itt mindannyian és emlékezünk „az ember tragédiája” madáchi gondolatára:

„A cél halál, az élet küzdelem, s az ember célja e küzdés maga”

Mit tanulhatunk életed küzdelmeiből? Milyen tapasztalatokat hagysz ránk?

Néhány hónappal ezelőtt az egyik beszélgetésünk során megkérdeztem, hogy életed mely történéseire tekintesz vissza legszívesebben?

Három dolgot soroltál fel:

- találkozhattál és boldogan élhettél feleségeddel és társaddal, Marival;
- részt vehettél a Rotary újraalakításában;
- és támogathattad a Peter Cerny Alapítvány célkitűzéseinek megvalósítását.

Mint egész életedben, ekkor is az a „palibácsis” mély szeretet áradt hangodból, amit mindenki ismert.

A kuratórium elnökeként 23 éven keresztül segítted az Alapítvány talpon maradását bölcsességeddel, tanácsaiddal és sokszor a nehéz tárgyalások során is megőrzött nyugalomoddal. Az aktuálisan pattanásig feszült pillanatokban, szelíd humoroddal, de a visszasságokat azonnal felfedező éles megfigyelőképességedre utaló diplomatikus megjegyzéseiddel le tudtad szerelni az önzésen alapuló, és az erőfölényt kihasználó partnereket, megnyugtatva ugyanakkor a tehetetlenségben kiszolgáltatott cernys sorstársaidat.

A mindennapok gondjaiban ugyanúgy osztoztál mindazokkal, akik a nehéz életkezdetet, a kis súllyal születést és az éretlenséggel járó terhek hordozását kapták életre szóló feladatul. Nem csináltál titkot, hogy magad is életed végéig cipelted a többszörös perinatális gyász elakadt-elfojtott maradékait. Lelki erőd talán éppen ezektől a csapásoktól sokszorozódott meg olyannyira, hogy szinte az utolsó napokig, már erősen meggyöngült testtel, de teljesen nyitott szívvel és szellemi erővel vettél részt a napi ügyek intézésében, amikor is egyetlen látogatás alkalmával sem mulasztottad el kikérdezni kollégáinkat a benti dolgokról.

Az utolsó osztályértekezletünkön, amikor a 35 fős cernys családdal megemlékeztünk rólad, senki nem tudott egyetlen olyan momentumot sem visszaidézni, amivel megbántottál volna bárkit is közülük. Kevés olyan munkahelyi vezetőt találhatunk, aki közel negyedszázad alatt, közel kétszáz dolgozó esetében ezt a csodát egy eredményesen működő cégnél meg tudta valósítani.

Vajon ismerőseid, munkatársaid, barátaid emlékében, mint jó munkahelyi vezető fogsz továbbélni? Valószínűleg abban is, de sokkal inkább hiszem, hogy a szakma iránti elkötelezettséged, a beteg gyermekek felé sugárzó őszinte szereteted, és az élet adta megpróbáltatások türelemmel teli elviselésének képessége él majd legtöbbünk tudatában.

Számomra a II.sz. Gyermekklinikán és a váci Jávorszky Ödön Kórházban adatott meg, hogy együtt dolgozhattam Veled a betegellátásban. Sugárzó derűd, őszinte odafordulásod a beteg

gyermekekhez, mindig oldott minden félelmet, fájdalmat. Mosolyodra a gyermekarcok kisimultak, személyes kisugárzásodra a csecsemők szinte azonnal elhallgattak, megnyugodtak, így nem csoda, hogy a szülők szorongása is hamarabb oldódott. Varázsodat mára már a tudomány is kezdi felfedezni, próbálják kutatni és tanítani „Resonance Based Medicine” néven. **Pedig a varázsszer ősi, földöntúli, mindenkortól való, és úgy hívják szeretet.**

Vajon ismerőseid, munkatársaid, barátaid emlékében, mint jó gyermekkardiológus, mint nagybetűvel írt igazi gyermekgyógyász fogsz továbbélni? Valószínűleg abban is, de sokkal inkább hiszem, hogy a betegséggel szembeni alázat, türelem és elfogadás képessége mutatja igazi nagyságodat.

Amikor 28 évvel ezelőtt látogattalak az Onkológiai Intézet kórtermeiben megmutattad, hogy egy teljesen reménytelen, orvosi értelemben tökéletesen infaust esetben hogyan kell viselkedni, és hinni a túlélésben. Az evidenciák, szövettani leletek, cytostatikus protokollok ellenére életben maradtál és a 25 éves túlélésed évfordulóján, az onkológus kongresszuson magadról tartottál esetismertetést. Amikor szív-és érműtéteid után látogattalak a Városmajori Klinika különböző épületeiben, például a 6 hetes gépi lélegeztetés napjaiban, akkor megtanulhattam tőled, hogy a teljes kiszolgáltatottságot is el lehet türelemmel és reménnyel viselni. Amikor a János Kórház Rehabilitációs osztályán töltött száz nap alatt újra járóképesé váltál, akkor azt demonstráltad, hogy az akarat a legreménytelenebb esetekben is segít.

És ebben az alázatos, türelemmel teli 28 évben, csodaszámba menően gyermekkardiológusként rendeltél, rotaristaként szerveztél, kuratóriumi elnökként irányítottál szervezeteket, igazi barát és nem utolsó sorban, szerető nagyapa voltál.

Példaképünk lettél már a földi életben és mostantól fogva időtlenül is az maradsz.

Kedves Pali Bácsi! A Peter Cerny Alapítvány Közössége nevében kívánom, hogy Nyugodj békében és az örök világosság fényeskedjék Neked! Ámen

